

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Tóth István ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Árgyelánné dr. Fejes Magdolna jogtanácsos által képviselt Vám-és Pénzügyőrség Közép-magyarországi Regionális Parancsnoksága alperes ellen vámügyben hozott közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 13.K.33.254/2005. számon indított és ugyanezen bíróság 2007. július 3-án kelt 13.K.33.254/2005/16. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 17. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 13.K.33.254/2005/16. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 51.700 (ötvenegyezer-hétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes közvetlen képviselő útján indítványozta 2003. október 21-én 1 db 2000-es évjáratú ... személygépjármű vámkezelését a ... kereskedő által 2003. július 27-én kiállított 5900 euró összegű számla alapján. A vámhivatal 0 %-os vám alkalmazásával 822.311 Ft vámteher megfizetésére kötelezte a felperest.

Ezt követően a vámhatóság átiratával kezdeményezte a belga vámhatóságnál a számlamásolat utólagos megerősítését. Ismételt megkeresés alapján a belga vámhatóság úgy nyilatkozott, hogy az említett számlák hamisak. Ennek alapján a fővámhivatal határozatával összesen 940.808 Ft vámteher megfizetésére kötelezte a felperest, mivel nincs olyan exportóri számlanyilatkozat, amely a személygépkocsi Európai Közösségből való származását igazolná. A

fővámhivatal egy másik határozatával 470.440 Ft vámigazgatási bírság megfizetésére is kötelezte a felperest.

Az alperes 5858/3-2005. és 5858/4-2005. számú határozataival az első fokú határozatokat helybenhagyta azzal, hogy a vámáru származó helyét a külföldi vámhatóság nem erősítette meg, ezért a felperes vámteher-különbözet, illetve a vámkezelésre vonatkozó kötelezettségszegés miatt vámigazgatási bírság megfizetésére köteles.

A felperes keresetében a határozatok hatályon kívül helyezését kérte részben eljárásjogi, részben vámjogi anyagi jogszabálysértésre hivatkozással.

Az első fokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában hivatkozott a vámjogról vámeljárásról, vámigazgatásról szóló 1995. évi C. törvény (továbbiakban Vtv.), a Vtv. végrehajtására kiadott 45/1996. (III. 25.) Kormányrendelet (továbbiakban Vhr.), valamint a Magyar Köztársaság és az Európai Közösségek és azok tagállamai között társulás létesítéséről szóló Brüsszelben 1991. december 16-án aláírt Európai Megállapodás kihirdetéséről szóló 1994. évi I. törvény (továbbiakban Európai Megállapodás) szabályaira.

Kifejtette, hogy az Európai Megállapodás 4. számú jegyzőkönyv 16. cikk 1. pont b) pontja értelmében az Európai Közösségből származó termék Magyarországra történő importálása - többek között - akkor élvezzi a Megállapodásban rögzített előnyöket, ha a vámáru származásáról a 21. Cikk (1) bekezdésében meghatározott esetekben az exportőr szabályos, a vámárut kellő részletességgel azonosítható számlanyilatkozatot bocsátott ki. Az ún. megerősítési eljárás szabályait az Európai Megállapodás 4. számú jegyzőkönyv 32. Cikk 2. és 3. pontjai rögzítik. Sem az Európai Megállapodás, sem a vámjogszabályok rendelkezései nem írják elő, hogy a vámhatóságnak hivatalból tájékoztatni kell az ügyfelet a megerősítési eljárás megindításáról.

A magyar vámhatóság két alkalommal is megkereste a külföldi vámhatóságot, melyben a ... 2003. július 27-én kiállított számlájának megerősítését kérte. Nem merült fel arra vonatkozóan adat, hogy a magyar vámhatóság más okiratot küldött volna a megkeresett vámhatóságnak.

A megkeresett vámhatóság nem erősítette meg a személygépjármű kedvezményezett származását, ezért a vámhatóság kizárólag a kedvezményes elbánás iránti igény visszautasításáról hozhatott

döntést. A perbeli esetben a 33. Cikket nem kellett alkalmazni, mivel a vámhatóságok között nem volt vita a tájékoztatással kapcsolatban. A megkeresett vámhatóság származást megerősítő válaszában hiányában a személygépjármű gyártási adatai, forgalmi engedélye, rendszáma alapján a személygépjármű származása nem volt megállapítható.

A Vtv. 50/A. § (1) bekezdése szerint a Vtv. és a Vhr-ben foglaltak betartásával bárki képviselőt bízhat meg a vámeljárásokban a vámjogszabályok által megállapított egyéb tevékenységekben, illetve a vámigazgatási eljárásban történő közreműködésre. Olyan megbízás esetén, amikor a képviselő megbízója nevében és javára jár el, a képviselő közvetlen. A bizonyítás alapján megállapítható volt, hogy a felperes közvetlen megbízott útján kérte a személygépjármű vámkezelését, ehhez a személygépjármű iratait a megbízottnak ellenőrzés nélkül átadta. A felperes állítása szerint a kiállított számla valótlan, mert azon nem a saját névaláírása szerepel, de nem csatolt olyan bizonyítékot, amely a vámkezelni kért személygépjármű hiteles megvásárlását igazolná. Így nem merült fel más bizonyíték, mint a ... 2003. július 27-i számlája, amely valótlan tartalmú volt.

A Vtv. 141. § (1) bekezdés b) pontja alapján az eljáró vámhatóság a Vtv-ben és a törvény végrehajtásának részletes szabályairól szóló rendeletekben meghatározott, az átmeneti megőrzésre, a vámfelügyeletre, a vám elé állításra és a vámkezelésre vonatkozó kötelezettségek megszegése és/vagy az ellenőrzés megakadályozása esetén vámigazgatási bírságot szab ki.

A Vtv. 33. § (1) bekezdése, és 32. § (1) bekezdése szerint a jogellenesen belföldi forgalomba hozott nagykereskedelmi jellegű vámáru vámértékét a vámáru jogellenes forgalomba hozatalának időpontjában fennálló jellege alapján kell megállapítani. A Vtv. végrehajtásáról szóló 10/1996. (III. 25.) PM rendelet (továbbiakban PM rendelet) 12/A. §-a alapján az összehasonlító érték a VPOP adatbázisa alapján is megállapítható. Az alperes értékcsökkentő tényezőként 4,02 %-ot, összesen 540 eurót számolt el. A felperes személygépjárművel már rendelkezik, azt korábban értékesítette, illetve a vámkezelés időpontjától hosszabb idő telt el, így a személygépjármű szakértői megvizsgálására az első fokú bíróság álláspontja szerint nem volt lehetőség.

Mindezek alapján az első fokú bíróság megállapította, hogy a vámhatóság a vámteher-különbözet megfizetését előíró határozatban a felperest a Vtv. 132. § (2) bekezdése alapján, a vámigazgatási bírságot megállapító határozatban pedig a Vhr. 219. § (1) bekezdésének megfelelően kötelezte az előírt összegek megfizetésére.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Továbbra is arra hivatkozott, hogy az alperes tényállást nem állapított meg, elmulasztotta az ügyféli nyilatkozat beszerzését. A felperes által el nem ismert okirat alapján hozta meg döntését. Az első fokú bíróság jogszerűtlenül járt el, amikor az okiraton szereplő aláírás hamisságát nem vizsgálta. A magyar és a belga vámhatóságok közötti iratváltás sem volt követhető, valamint gépjármű szakértőt kellett volna kirendelni.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban a jogerős bírói ítélet felülvizsgálatát végzi el a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott anyagi és/vagy eljárásjogi jogszabálysértések körében. Elsődlegesen nem az alperes tényállás megállapítási kötelezettségének teljesítését kellett vizsgálni, hanem, hogy a bíróság eleget tett-e a tényállás megállapítási kötelezettségének vagy sem. A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint az első fokú bíróság ítélete igen részletesen rögzíti a történeti tényállást, minden fontos adatot, dátumot tartalmaz, amely az ügy jogi megítélése szempontjából releváns. A tényállás megállapítása körében sem hiányosság, sem iratellenesség nem volt tapasztalható.

Az első fokú bíróság ítélete részletesen tartalmazza a perbeli esetre vonatkozó megerősítési eljárás szabályait, annak menetét, és ez miként valósult meg. Mindezek alapján jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a belga vámhatóság tájékoztatása alapján a rendelkezésre álló számla hamis volt, az a személygépjármű Európai Közösségből való származását nem tudta igazolni. Mindezekből jogszerűen következik, hogy a felperes kedvezményes elbírálás iránti igényét el kellett utasítani és vámteher-különbözet, illetve vámigazgatási bírság megfizetésére kellett kötelezni. A felperes nem tudta igazolni, hogy nem az általa átadott iratok alapján történt volna közvetlen képviselő útján a vámkezelési kérelem benyújtása.

A személygépjármű vámértékének megállapításával kapcsolatban is részletes indokolást tartalmaz az első fokú bíróság ítélete, és jogszerűen utasította el a felperes gépjármű szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az első fokú bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték megfizetésére a Legfelsőbb Bíróság a pervesztes felperest a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte. A felülvizsgálati eljárási illeték összegénél figyelembe vette, hogy a felperes már 16.500 Ft felülvizsgálati eljárási illetéket az iratoknál lerótt, így csak a különbözet megfizetésére kötelezte.

Budapest, 2008. október 30.

Dr. Madarász Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Hajnal Péter sk. előadó bíró, Dr. Danziger Éva sk. bíró